

den, nytter det aldeles ikke noget, at man deler det i to Afstemninger. Den ærede Minister opnaar ikke det Fjerneste derved; ja, han opnaar, at han ikke længere kan faae Bystil til at tale om Sammenkoblen, men er det Folkethingets Mening, at det ikke vil vedtage det ene Forslag uden det andet, spørges der ikke, om de staa i Samklang med hinanden, thi der er hundrede Afstemninger paa Finantsloven, som ikke staa i nogen saadan Forbindelse med hinanden. Skulde det være nok til at fjerne et Forslag, at det ikke staa i Forbindelse med et andet, som det paapeger, hvor var da Enden? Nei, den ærede Minister maa vide, at Folkethingets Flertal ikke behøver at tage sig overordentlig nær, at han ikke kan indse, hvad han ikke kan indse. Naar Folkethinget har en bestemt Villie med Hensyn til to forskjellige Forslag, at de enten begge skulle vedtages, eller at begge skulle forkaastes, taber derved ethvert Raisonnement sig fra vedkommende Ministers Side. Om den ærede Minister altsaa anspænder sin Stærpsindighed nok saa meget for at bevise, at disse to Forslag ikke høre sammen, er Folkethinget i sin gode Ret til at sætte dem sammen, og den skal Regjeringen respektere. Den ærede Minister har Ret til at sige: Derpaa gaar jeg ikke ind, men det overraskede mig ganske overordentligt, at han sagde, at heller ikke nogen følgende Regjering kunde gaa ind derpaa, thi det kommer han vistnok til at lade den følgende Regjering selv afgjøre. Jeg tror ikke, at den følgende Regjering vil spørge den ærede nuværende Conseilspræsident, om den kan gaa ind derpaa, og jeg tror, at den følgende Regjering vil blive en saadan, at der vil ske meget mere, som den ærede Minister ikke forstaar, end dette ene. Jeg tror, det vil blive meget enestaaende, hvad den følgende Regjering vil foreslaa, og som den ærede Conseilspræsident, vi nu have, vil kunne billige. Jeg holder mig altsaa til, at jeg haaber, at det er Folkethingets Flertals Mening, at disse to Forslag skulle staa og falde med hinanden. Der kom en lille Yttring af den ærede Conseilspræsident, da han talte om Forslaget under Lit. A, idet han sagde: Lit. A, som Regjeringen ikke kan undvære; men Udvalgets Flertal har jo navnlig viist, at det slet ikke haaber paa eller venter, at denne Minister vilde tage mod Lit. B, og derfor har det forudsat, at man, da Ministeren maatte ville have Forslaget under Lit. A, og da Folkethinget vilde have Forslaget under Lit. B, kunde enes om at tage dem begge. Det er den Betragtning, som er den ledende; man har her viist, at man vilde forsøge en Overenskomst. Man siger jo ellers, at det er Grundlovens Mening, at man skal søge en Overenskomst, og her har Udvalgets Flertal foreslaaet en saadan, men saa snart man kommer med et Forsøg i den Retning, ser man en Afvisning fra den ærede Ministers Side; paa en saadan Overenskomst kan han slet

ikke indlade sig. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre herved, idet jeg holder mig til, hvad der ellers er sagt med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Den ærede Minister syntes at mene, at det ikke var rigtigt, at Flertallets og Mindretallets ærede Ordførere vare komne til at omtale den politiske Stilling i Umindelighed; det behøvede ham at sige, at de havde "tumlet" sig. Dersom man ynder at bruge slige Udtryk, kunde man rigtignok tale om Finantsministerens "Tumler" i disse sidste to Møder. Han har ganske anderledes tumlet sig med de ærede Ordførere, men jeg tror ikke, det er rigtigt at bruge slige Udtryk, selv om de komme fra en Minister. Jeg tror netop, at den Forhandling, der her for Tiden føres om Finantsloven, kun meget lidet kan blive om Budgettet som Budget, men maa blive politisk, og deri var jo ganske rigtigt ogsaa Mindretallets Ordfører enig. Mindretallets Ordfører sagde selv: Der kan være flere Spørgsmaal, hvori vi ikke ere enige med Ministeriet, men vi anse det under disse Forhold for vor Pligt at støtte Ministeriet i alle dets Forslag. Mindretallet har altsaa gennem sin Ordfører erklæret: Vi betragte ogsaa Stillingen som politisk; vi betragte den lige saa fuldt som politisk som Flertallet gjør, og det kan ikke være Andet. Det kan ikke nytte, at den ærede Minister skjuler sig som Strudsen, og derved tror, at Hjenderne ikke kunne se ham, thi om han gjør sig nok saa megen Umage, vil han dog finde, at Strudsen er at se. Nei, Forhandlingen her er og maa være politisk. — Naar der har været saa meget Tale om, hvorvidt Folkethinget stillede sig berettiget eller ikke, vil jeg kun sige, at den ærede Minister har to Ord, som han synes at holde meget af, naar han taler ligeoverfor dem, der ikke ere enige med ham. Han siger da: „De have fundet det rigtigt og passende“, og saaledes har han oftere talt om, at Udvalgets Flertal eller dets Ordfører har fundet det og det rigtigt og passende. Ogsaa her kunde man sige: Den ærede Minister har fundet det rigtigt og passende at komme med Sligt, men det er af disse Talemaader, hvormed man kun kan prikke hinanden saa smaat uden i mindste Maade at udrette Noget. Hvad der er rigtigt og passende, er noget aldeles Subjektivt. Den ærede Minister finder det mange Gange rigtigt og passende at spørge; han bruger nu og da spørgende Udtryk, og undertiden feier han en stor Sag af med en lille Spøg. Det kan i visse Tilfælde være klogt at vise en saadan Sag af med Spøg, og naar han finder det rigtigt og passende, glæder det mig, thi jeg faar da altid det Indtryk, at han ikke kan gjøre Andet end at spørge for at slippe ubover en flibrig Sag. Den ærede Minister mente, at Regjeringen her ikke gjorde Andet end at modsætte sig Overgreb. (Conseilspræsidenten og Finantsministeren: Det har